

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(5) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 23 Μαρτίου 1953 (Π.Ο.Η.) "Ετος Ζ'. Αριθ. 154 - Τιμή Φύλλου Δρχ. 1000	ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ δὲ τριμελὲς ἐπιτροπὴς Κληρικῶν ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : "Ἐξάμηνος δραχ. 15.000—"Ἐτησίᾳ δραχ. 30.000 "Ἐξωτερικοῦ: "Ἐξάμ. δολ. 3.—"Ἐτησίᾳ δολ. 6
Γραφεῖα : "Οδὸς Τζωρτζ 6 Πλ. Κάνιγγος—"Αθήναι Τηλέφ. 33.839	

«ΧΑΙΡΕΤΕ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΕΡΩ ΧΑΙΡΕΤΕ»

Τὴν προσφώνησιν ταύτην ἀπηύθυνεν εἰς τοὺς Μαθητάς Του ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ἀνα-

Χριστοῦ, τοῦ κατατροπώσαντος διὰ τῆς ἐκ νε-
κρῶν ἀναστάσεως Αὐτοῦ τὸ Κράτος τοῦ θανά-

στὰς ἐκ Νεκρῶν, ὡς Κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, ὅτε τὸ πρῶτον ἐνεφανίσθη εἰς αὐτοὺς μετὰ τὴν ἀνάστασιν Του. Ὁ χαιρετισμὸς οὗτος ἀποτελεῖ τὸν νικητήριον παιᾶνα, ὃν τονίζουσι σήμερον οἱ Ἅγιοι Ἀγγέλοι ἐν Οὐρανοῖς καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ τῆς Γῆς, ἐξαγγέλλοντες τὸν θρίαμβον, ὃν κατήγαγεν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς κατὰ τοῦ Διαβόλου, θανάτω τὸν θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐπὶ γῆς καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι τὴν αἰῶνι οὐζωὴν χαρισάμενος. Ναὶ ὁ θάνατος ὑπῆρξεν ἡ τιμωρία καὶ ὁ φυσικὸς καρπὸς, ὃν ἐγέννησεν ἡ ἁμαρτία.

«Τὰ ὀφώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος» λέγει καὶ ἡ θεία Γραφή. Ἡ ζωὴ δὲ καὶ ἡ ἀθανασία ἦσαν ἐξ αὐτῆς τῆς δημιουργίας οὐσιώδη στοιχεῖα τῆς πνευματικῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου, πλασθέντος κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ.

Τὴν ιδιότητα δὲ ταύτην

τῆς ἀθανασίας, ἣν ἀπώλεσεν ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς ἁμαρτίας ἀνακτᾷ πάλιν διὰ τῆς χάριτος τοῦ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ματικῆς χαρᾶς καὶ θυμῆς.

«Χαρήσατε ὑμῶν ἡ καρδία καὶ τὴν χαρὰν

του, καὶ ἀπελευθερώσαντος τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἀρχεκάκου Διαβόλου, καὶ τῆς εἰδεχθοῦς ἁμαρτίας. Ἴδου διατί ἡ ἡμέρα αὕτη τῆς λαμπροφύρου Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ σκορπίζει τὴν χαρὰν καὶ θυμῆν πανταχοῦ τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐν Οὐρανοῖς. Διότι αὕτη συμβολίζει τὴν νίκην τοῦ ἀγαθοῦ κατὰ τοῦ κακοῦ, τῆς δικαιοσύνης κατὰ τῆς ἀδικίας, τῆς ἐλευθερίας κατὰ τῆς δουλείας, τοῦ φωτός κατὰ τοῦ σκότους, καὶ τέλος τοῦ ὕγιους καὶ ἀκραιφνοῦς πολιτισμοῦ κατὰ τοῦ σκοτεινοῦ καὶ ἀπαισίου βρβαρισμοῦ. Ὄντως ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ διεσκέδασε τὰ σκότη τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἁμαρτίας, καὶ διήνοιξε διὰ τὸ ἄνθρωπινον πνεῦμα τοὺς οὐρανίους ὀρίζοντας τῆς αἰωνίου ζωῆς, καὶ ἀνεπέτασε τὰς πυχὰς τῆς Οὐρανοῦ Βασιλείας, καὶ τῆς πνευ-

ὁμῶν οὐδεὶς αἶρει ἐφ' ὁμῶν», ἐπηγγέλματο εἰς τοὺς Μαθητὰς του, καὶ δι' αὐτῶν εἰς ὅλους τοὺς πιστοὺς ὁπαδοὺς του ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ὅποῖον ὄντως θεῖον καὶ ἀνεκτίμητον εὐεργέτημα χαρίζει σήμερον ὁ ἐκ νεκρῶν Ἀναστάς Ἰησοῦς, ὅστις ἐχάρισεν τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ τὴν αἰώνιον χαρὰν, οὐ μόνον εἰς τοὺς ἐπὶ γῆς ζῶντας, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἀπ' αἰώνων δικαίους τεθνεώτας. Διότι κατελθὼν οὗτος εἰς τὸν Ἀδὴν, καὶ συντρίψας τὰς πύλας αὐτοῦ, ἀπληυθέρωσε τοὺς ἀπ' αἰώνων δεσμίους κρατούμενους καὶ ἀνυπομόνως προσδοκοῦντας τὴν ἔλευσιν Αὐτοῦ Ἀγίους ἄνδρας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

«Καὶ πολλὰ σώματα τῶν κεκοιμημένων Ἀγίων ἠ-ἐρθησαν καὶ ἐνεφανίσθησαν πολλοῖς». Τὴν ἀπαλλαγὴν ταύτην ἐκ τοῦ θανάτου καὶ τὴν ἀπέλευσιν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὰ πάμφωτα δώματα τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ χαρᾶς προσεδόκα, οὐ μόνον ὁ περιούσιος λαὸς τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ τὰ Ἔθνη ὑπὸ τὸν πέπλον τῶν θρόνων καὶ τῶν παραδόσεων. Ὁ μῦθος τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων περὶ τῆς ἀρπαγῆς τῆς Περσεφόνης, θυγατρὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δήμητρας ὑπὸ τοῦ Ἀΐδωνέως, ἥτις Περσεφὼν ἠνέρχετο ἐπὶ 6 μῆνας ἐκ τοῦ Βασιλείου τοῦ Ἀδου εἰς τὴν γῆν, ἵνα δαμάσῃ τὴν δύναμιν τοῦ Κερβέρου, ὡς καὶ ὁ μῦθος τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ Θησεῦς ἐκ τῶν δεσμῶν τοῦ Ἀδου δὲν εἶναι μίᾳ ἔνδειξις τῆς πίστεως τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πνεύματος περὶ τῆς ἐν τῷ τάφῳ λανθανούσης ζωῆς, καὶ τῆς ιδέας τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως, ἥτις ἔμελλε νὰ εὕρῃ τὸ πλήρωμα αὐτῆς ἐν τῇ ἀναστάσει τοῦ θεανθρώπου Ἰησοῦ; Ἀναντηρήτως ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἀπ' αἰώνων κεκοιμημένων Ἀγίων ἐγένετο ἡ ἀπαρχή, καὶ εἶναι ἀσφαλὲς ἐχέγγυον τῆς προσδοκωμένης ἀναπαύσεως τῶν νεκρῶν, ἥτις γενήσεται κατὰ τὴν δευτέραν ποροῦσαν τοῦ Χριστοῦ, ὅστις θὰ ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ Αὐτοῦ μετὰ τῶν Ἀγίων Ἀγγέλων, ὅπως κρίνῃ τὸν κόσμον, καὶ ἀποδώσῃ ἐκάστῳ κατὰ τὴν πίστιν καὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ.

Πόσον εὐτυχεῖς εἴμεθα ἡμεῖς οἱ χριστιανοὶ οἱ γεννηθέντες εἰς τοὺς κόλπους τῆς ὀρθοδόξου χριστιανικῆς θρησκείας καὶ καθ' ἐκάστην ποτιζόμενοι μὲ τὰ ζεῖδωρα νάματα τῆς ὀρθοδόξιας; Διότι δι' ἡμᾶς ἡ ιδέα αὕτη τῆς Ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν δὲν εἶναι πλέον θρόλλος, ἀλλὰ πίστις ἐδραία καὶ ἀλήθεια ἀναμφήριστος, βεβαιουμένη ὑπὸ τῆς Ἀποκαλύψεως καὶ ἐπικυρουμένη ὑπὸ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ, δι' ἧς οὗτος ἐπρομνηστεύσατο καὶ ἡμῖν τὴν αἰώνιον ζωὴν, καὶ τὴν αἰώνιον χαρὰν ἐν τῇ ἐπουρανίῳ Βασιλείᾳ Αὐτοῦ. Διὸ καὶ ὁ Θεὸς Ἀπόστολος Παῦλος ἐπιβεβαίωσεν τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν, λέγων τὰ ἐπόμενα: «Εἰ γὰρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου Αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ ἐσόμεθα, ὡς συγκληρονόμοι τῆς μελλούσης δόξης τοῦ Χριστοῦ ἐν Οὐρανοῖς».

Ὅθεν ἀπὸ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ ἄς ἀντλήσωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς καὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, ὑπὲρ ἧς ἀγωνιζόμεθα, τὸ ἀκατόβλητον θάρρος καὶ τὸ ἀκαταμάχητον σθένος τῆς ψυχῆς καὶ περιβεβλημένοι τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως, καὶ τὸν θώρακα τῆς πατρῴας πίστεως καὶ εἰσεβείας, ἄς συντρίψωμεν τὴν δηλητηριώδη πτέρναν τοῦ Διαβόλου, τοῦ κακοῦ, καὶ τῆς ὁμαρτίας πρὸς ἐγκαύχησιν ἡμῶν ἐν τῷ Ἀναστάντι Χριστῷ, ὅθ' ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος, σὺν τῇ πατρικῇ ἡμῶν εὐχῇ καὶ εὐλογίᾳ εἴη μετὰ πάντων ὁμῶν.

† Ὁ πρ. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΟΙ ΨΕΥΔΟΠΡΟΦΗΤΑΙ

Ἐπειδὴ πολλοὶ καυχώμενοι ἐπὶ σοφίᾳ ἀπειθυνομένοι πρὸς ἡμᾶς προσπαθοῦσι νὰ μεταδώσωσι τὰ φῶτα τῆς σοφίας αὐτῶν (!) ἀποκαλοῦντες ἡμᾶς μὲν τοὺς Παλαιοημερολογίτας καθυστερημένους καὶ ὑστεροῦντας ἀπὸ πάσης πλευρᾶς, ἐαυτοὺς δὲ ἐν πᾶσι σοφοὺς καὶ ἁγίους, ἐπὶ καιρὸν θεωροῦμεν ἵνα μεταφέρωμεν ἐνταῦθα ἀποσπάσματα τινὰ ἐκ μιᾶς «Στηλιτευτικῆς ἐπιστολῆς» τοῦ ἀειμνήστου καὶ μεγάλου Ἱεράρχου καὶ Διδασκάλου Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρως ἀπαριθμοῦντος καὶ ἀνασκευάζοντος μίαν πρὸς μίαν πάσας τὰς ἐκκλησιαστικὰς καινοτομίας. Καὶ πρῶτον μὲν ὁ ἀειμνήστος οὗτος ἀναφέρει μίαν ἱστορίαν ἐκ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης (Βασιλ. Γ'. κεφ. ιγ') ἐνθα ἱστορεῖται ὅτι: Ὁ θεὸς διέταξεν ἓνα προφήτην ἵνα μεταβῇ: ἐλέγξῃ τὸν Βασιλέα Ἱεροβοάμ παρανομοῦντα, πλὴν εἶπε συγχρόνως πρὸς τὸν Προφήτην αὐτόν: «*Μὴ φάγῃς ἄρτον, καὶ μὴ πίῃς ὕδωρ, καὶ μὴ ἐπιστρέψῃς ἐν ἧ ὁδῷ ἣ ἐπορεύθης ἐν αὐτῇ*».

Ὅμως ἓνας γέρον ψευδοπροφήτης κατοικῶν εἰς τὴν περιφέρειαν ἐκείνην «εἰς Βαιθὴλ» πληροφορηθεὶς τοῦτο, ἔδραμεν ὀπίσω καὶ φθάσας τὸν Προφήτην τὸν ἀνθρώπον τοῦ Θεοῦ, εἶπε πρὸς αὐτόν: «*Δεῦρο, καὶ ἐγὼ προφήτης εἰμί, καθὼς καὶ σέ, Ἀγγελος Κυρίου ἐλάλησεν εἰς ἐμέ, καθὼς καὶ εἰς σέ, καὶ μοῦ παρήγγειλέ νὰ σὲ ἐπιστρέψω εἰς τὸ σπίτι μου διὰ νὰ σὲ φιλοξενήσω νὰ φάγῃς ἄρτον καὶ νὰ πίῃς ὕδωρ*». Καὶ μὲ αὐτὰ τὰ ἀπατηλὰ καὶ ψευδῆ λόγια παρακινῶν κατέπεισε τὸν ἀνθρώπον τοῦ Θεοῦ τὸν Προφήτην, ὁ ψευδοπροφήτης ἐκεῖνος, ἐπέστρεψεν αὐτόν εἰς τὸν οἶκον του δῆθεν διὰ νὰ τὸν φιλοξενήσῃ. Ἀλλὰ τί συνέβη μετὰ ταῦτα; καὶ τί ἔπαθεν ὁ ἀληθὴς Προφήτης διὰ τὴν παρακοήν του εἰς τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ;

Ἀναχωρήσας οὗτος ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ ψευδοπροφήτου διὰ νὰ βαδίσῃ τὴν ὁδόν του, εὗρεν ἄξιαν τὴν τιμωρίαν τῆς παρακοῆς: διότι λέων ἀποσταλὲς ἐκ Θεοῦ ἐθανάτωσεν αὐτόν ἐν τῇ ὁδῷ: «καὶ ἦν τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐρριμμένον ἐντὶ ὁδοῦ, καὶ ὁ λέων εἰστήκει παρὰ τὸ σῶμα καὶ οὐκ, ἔφαγεν ὁ λέων τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ» (Βασιλ. Γ'. Κεφ. 15. 24—29).

Καὶ μετὰ τὴν ἱστορίαν ταύτην ἀρχεται λέγων ὁ Ἱερός Εὐγενιος:

«*Ἀνθρώποι τοῦ Θεοῦ, δεῦλοι τοῦ Χριστοῦ*

μάθετε ἀπὸ τὸ παράδειγμα τοῦτο νὰ διακρίνητε τοὺς ψευδοπροφήτας, καὶ νὰ μὴ τοὺς ἀκολουθήτε, διὰ νὰ μὴ κηρυχθῆτε εἰς τὸν λάκκον τῆς κακοδοξίας καὶ τῆς αἵρέσεως· διότι εἰς τὸ στόμα αὐτῶν κἀθητε τὸ πνεῦμα τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀπάτης. *Ἀκούετε ἄνθρωπον ὅπου ὁμιλεῖ τὸ ἐναντίον ἐκείνων ὅπου ὠμίλησεν ὁ Θεός; ψευδοπροφήτης βέβαια ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος εἶναι· ὁ Θεὸς λέγει διὰ τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ, νῆστευσον μὴ φάγης, καὶ αὐτὸς ἀντιλέγει μὴ νηστεύης ἀλλὰ φάγε; φθά νει τὸσον·* ψευδοπροφήτης εἶναι.

Ὁ Θεὸς παραγγέλλει, μὴ πίης καὶ αὐτὸς παρακινεῖ τὸ ἐναντίον, πῆ; δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ψευδοπροφήτης εἶναι. Ὁ Θεὸς κελεύει, μὴ ἐπιστρέψης ἐν ὁδῷ ἢ ἐπορεύθης, ἀλλὰ περιπάτει ἴσα τὸν δρόμον σου, καὶ αὐτὸς ζητεῖ νὰ σὲ φέρῃ ἔξω ἀπὸ αὐτόν, εἰς τὸν δρόμον τὸν ἰδικόν του; δὲν χρειάζεται ἄλλη ἀπόδειξις διὰ νὰ τὸν γνωρίσης ὅτι ψευδοπροφήτης εἶναι. Ἄς λέγῃ καὶ ἐγὼ προφήτης εἴμαι. Ἄς λέγῃ ὅτι Ἄγγελος Κυρίου ἐλάλησεν εἰς ἐμέ. Ἄς λέγῃ καὶ ὅτι ἄλλο. Μὴ πλανηθῆτε, μὴ πιστεύητε εἰς αὐτόν. *Ὅταν ἄλλα ἀπὸ ἐκεῖνα ὅπου ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ οἱ Ἀπόστολοι εὐαγγελίσαντο εἰς ὑμᾶς ὁ τοιοῦτος εὐαγγελίζεται, ἀνάθεμα ἔστω.*

Ὅταν ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς μὲ τὰ ὄπλα τοῦ λόγου καὶ μὲ τὴν δύναμιν τῶν σοφιστικῶν ἐπιχειρημάτων, καὶ μεγαλαφονοῦν εἰς σύστασιν τῶν δογμάτων τους, μὴ θαυμάζετε. *Ἄς εἶναι καὶ σοφοὶ αὐτοὶ τί θαυμάσιον;* Σοφοὶ ἦσαν καὶ ὁ Ἀρειος, καὶ ὁ Μακεδόنيος καὶ ὁ Ἀπολλινάριος, καὶ πρὸ πάντων θαυμάσιος ἦτο εἰς τὴν σοφίαν ὁ Ὠριγένης. *Ἀλλὰ μὲ ὅλην τὴν σοφίαν ἔπесαν εἰς τὰ βάραθρα τῶσων καὶ τῶσων βλασφημιῶν καὶ αἵρέσεων.*

Τὰ τόσα ἔθνη τῆς Εὐρώπης τῆς Ἀμερικῆς εἶνε ἔθνη σοφώτατα, ἀλλὰ εἶνε ταῦτα καὶ κατὰ τὴν γνώμην αἱρετικώτατα. *Εἰς τοὺς τοιοῦτους τὸ ὄψος τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας* ἐτοιμάζει βαθύτερον τὸν λάκκον τῆς κατακρίσεως· διότι ἐμπιστευόμενοι εἰς τὴν σοφίαν τοὺς ἔγεναν τυφλοὶ εἰς τὴν τῆς ἀληθοῦς πίστεως κατανόησιν, ὥς λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος «ἡ περιουσία τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας προσθήκην οἶσει ποτὲ αὐτοῖς τῆς χαλεπῆς κατακρίσεως· δόξαντες γὰρ εἶναι σοφοί, περὶ τὴν σύνεσιν τῆς ἀληθείας ἀθλίως ἐξετυφλώθησαν».

Τί κοινὸν ἔχει ἡ σοφία τοῦ κόσμου μὲ τὴν σοφίαν τοῦ Θεοῦ; Ἡ σοφία τοῦ κόσμου εἶνε πλάγι, εἶνε μαρία, εἶνε ἀφροσύνη. κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, ὅταν εἶνε κεχωρισμένη ἀπὸ τὴν σοφίαν τοῦ Θεοῦ, ἥτις εἶνε ἡ ἀληθινὴ πίστις. Αὐτὴ εἶνε ἡ ὄντως σοφία, ἡ ἀσφαλτος σοφία καὶ ἀπταιστος, ἡ σοφία ἡ ὁρθή. Τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου μανθάνει τις εἰς τὰς ἀκαδημίας καὶ τὰ βιβλία τῶν φιλοσόφων· τὴν δὲ σοφίαν τοῦ Θεοῦ εἰς τὰ συγγράμματα τῶν Ἁγίων Πατέρων.

Ἡ Πίστις δὲν ἀλλάζει μὲ τοὺς καιροὺς, δὲν μεταβάλλεται μὲ τοὺς χρόνους, δὲν ἀλλοιοῦται ἀπὸ περιστάσεις, δὲν μαραινεται, δὲν γηράσκει, ἀλλὰ μένει πάντοτε ἡ αὐτή. *Τί τολμῶσιν αὐτοὶ οἱ ῥεοὶ θεολόγοι νὰ κινήσουν τὰ ἀκίνητα;* Ἡμεῖς ἡξεύ-

ρομεν, ὅτι τὰ τῆς πίστεως δόγματα ὅσον εἶνε νεώτερα, τόσον εἶνε ἐπισφαλέστερα. Ὅσον παλαιότερα τόσον γνησιώτερα καὶ βεβαιότερα. Καθὼς τὰ νερά, ὅσον εἶνε πλησιέστερα πρὸς τὰς πηγάς, τόσον εἶνε καθαρώτερα καὶ ὅσον μακρύτερα τῶν πηγῶν, τόσον ρυπαρώτερα καὶ μᾶλλον τεθολωμένα.

Δὲν ἠμποροῦμεν ἡμεῖς νὰ ἀφήσωμεν ἓνα ἱεροφάντην Διονύσιον Ἀρειοπαγίτην, ἓνα Μέγαν Βασίλειον, ἓνα θεολογικώτατον Γρηγόριον, ἓνα θαυμαστὸν Χρυσόστομον καὶ τοσούτους ἄλλους Θεοφορήτους ἄνδρας καὶ θεσπεσίους Πατέρας, σκευὴ τοῦ Πνεύματος, (τῶν ὁποίων δὲν ἡξεύρει νὰ διορίσῃ τις ἂν ἡ ἀγιότης ἦτο μεγαλειτέρα τῆς σοφίας, ἢ σοφία τῆς ἀγιότητος) καὶ νὰ ἀκολουθήσωμεν τοὺς σημερινοὺς δοκησιόφους.

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ ΜΑΣ

Αἱ ἐκδηλώσεις πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως εἰς τὴν Ἱερότητητα τοῦ ἀγῶνος μας, καὶ ἡ μέχρι θανάτου ὑπακοὴ εἰς τὰς κριτίδας τῆς παραδόσεως φορεὺς τῶν ὁποίων εἶναι ὁ ἀγὼν μας, συνεχίζονται ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν πάσης τῆς χώρας μεμονομένως καὶ συλλογικῶς ὑπὸ τῶν Παραρτημάτων, καὶ διαδηλοῦν τὴν ἀκατάβλητον θέλησιν τῶν πιστῶν νὰ συνεχίσουν τὸν ἀγῶνα μὲ τὴν αὐτὴν ὥς καὶ μέχρι σήμερον πίστιν.

Αἱ ἐκδηλώσεις αὗται πλήρεις ἀπλότητος καὶ εὐλικρινείας ὑπὸ ἀνθρώπων ἐγγραμμάτων καὶ μὴ, πλουσίων καὶ μὴ, εἶναι χαρακτηριστικαὶ τῆς ζωογόνου δυνάμεως τὴν ὁποίαν περικλείει ὁ ἀγὼν αὐτός, ὁ ὁποῖος εἰκοσι τόσα ἔτη διεξάγεται ἀνίσως, καταδικνέται προσηλακίζεται, τιμωρεῖται σκληρῶς, χωρὶς νὰ καμφθῇ καὶ νὰ ἀφανισθῇ. Δὲν τρομάζουν οἱ διώκται μας μὲ τὴν σκέψιν, μήπως ὑπάρχει θεῖον περιεχόμενον εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν τῆς υπερασπίσεως τῆς ἱερᾶς παραδόσεως καὶ αὐτοὶ γίνονται θεομάχοι; Ἄλλως πῶς ἐξηγῆται ἡ πίστις, ἡ ζωσα καὶ θαυματουργὸς πίστις τῶν ἀπλῶν ἀνθρώπων, ἡ ὁποία δὲν κάμπτεται, δὲν δαπανᾶται, καὶ ἐξακολουθεῖ τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα;

Κατωτέρω δίδομεν ἀπόσπασμα μᾶς ἐκ τῶν πολλῶν ἐπιστολῶν τὰς ὁποίας ἐλάβομεν καὶ ἡ ὁποία εἶναι χαρακτηριστικὴ τοῦ ἀγωνιστικοῦ πνεύματος τῶν χριστιανῶν τῆς ἐπαρχίας.

Π ρ ὁ ς

τὴν Πανελληνίον Θεσησκευτικὴν
καὶ Ἑθνικὴν Ὁρθόδοξον Κοινωνίαν

Εἰς Ἀ θ ῆ ν α ς

Ἐν Βασιλικαῖς τῇ 5η-5 53

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, χαίρετε ἐν Κυρίῳ.

Κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας πολὺ μᾶς ἐλύπησαν τὰ γεγονόνα τὰ ὁποία βαρύνουν τὸν Ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα, ἀλλὰ δὲν ἀπογοστεύουν, μᾶλλον μᾶς φανατίζουν καὶ μᾶς στερεώνουν περισσότερον.

Ἄν καὶ ἀπεστάτησαν οἱ δύο Ἐπίσκοποι δὲν ἐπεται ὅτι ὁ ἀγὼν θὰ σταματήσῃ, ἡμεῖς θὰ συνεχίσωμε τὸν ἀγῶνα πρὸς τὴν νίκην τῆς Ὁρθοδοξίας.

Εἰς ἓνα σιγῶντα ἂν σκοτωθοῦν ἡ ἀποστατή-

σουν οἱ Ἀξιωματικοὶ ἡμπορεῖ ἓνας λοχίας ἢ καὶ ἓνας ἀπλὸς στρατιώτης νὰ σώσῃ ὁλόκληρον τὴν στρατιὰν ὅπως πολλὰς φορὰς ἐγίνε.

Ἡμεῖς ἀδελφοί μου ἐν σώματι καὶ σὺν πνεύματι τοῦ ἁγίου τοῦ κυρίου καὶ θεοῦ πατρὸς ἡμῶν, ὁ Θεὸς τοῦ πρώτου Φλωρίνης Ἁγίου Χρυσόστομου, κληρὸς καὶ λαὸς θὰ μείνωμεν πιστοὶ καὶ θ' ἀκολουθήσωμε τὸν δρόμον πρὸς τὴν νίκην τῆς ἀθανάτου Ὁρθοδοξίας εὐχόμενοι εἰς τὸν Θεὸν νὰ χαρίσῃ μέρες εἰς τὸν Πανιερώτατον.

Με ἀδελφικὴν ἀγάπην σὰς χαιρετοῦμε
 Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γραμματεὺς
 Χ. Τσάμης Γ. Τσιρέλλας

ΑΙ ΒΑΣΙΚΑΙ ΑΡΧΑΙ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ

ΤΟ ΚΩΣΜΟΣΩΤΗΡΙΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΤΟ ΤΡΙΣΟΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΑΞΙΩΜΑ

«Τὸ ἔργον τὸ ὑπὸ τοῦ Θεανθρώπου τελεσθὲν χαρακτηρίζεται ἐν γένει ὡς ἀπολύτρωσις καὶ ἐλευθέρωσις τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τῶν κατεχόντων αὐτὸν δεινῶν τῶν ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ ρυέντων. Καθ' ὅσον δὲ τὰ δεινὰ ταῦτα ἦσαν ἔνθεν μὲν ἡ ἐνοχὴ καὶ αἱ αἰῶνιοι τῆς ἁμαρτίας ποιναί, ἔνθεν δὲ ὁ σκτισμὸς τοῦ νοῦ περὶ τὴν θεῖαν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἐξασθένησις τῆς βουλήσεως πρὸς τὸ κακὸν καὶ τὰ γήινα φρονησάντων, εἶναι φανερόν ὅτι ἡ ἀπολύτρωσις περιλαμβάνει τὴν ἐξιλέωσιν τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ Θεοῦ, τὸν φωτισμὸν αὐτοῦ δι' ἀληθοῦς διδασκαλίας, καὶ τὴν ἐξύψωσιν αὐτοῦ καὶ ἐνίσχυσιν τῆς ἀδυνατοῦ βουλήσεως αὐτοῦ ἐν τῷ ἀγαθῷ.

Καὶ τὰ τρία ταῦτα ἐτέλεσεν ὁ Κύριος ἡμῶν συμφώνως πρὸς τὸ τρισὸν αὐτοῦ ἀξίωμα ἥτοι ὡς ἀρχιερεὺς καταλάξας, ὡς προφήτης διδάξας, καὶ ὡς βασιλεὺς ὑπερνικῶν τὰς πολεμίας δυνάμεις καὶ ἐνισχύων εἰς τὸ ἀγαθὸν κατὰ τὴν ἐπὶ γῆς αὐτοῦ ἀναστροφὴν καὶ ἐφ' ἐξῆς βασιλεύων τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθείσης Ἐκκλησίας. Ὅθεν καὶ ἡ περὶ τοῦ ἔργου αὐτοῦ πραγματεία εἶναι ἐξέτασις αὐτοῦ ὡς ἀρχιερεὺς, ὡς προφήτου καὶ ὡς βασιλέως».

»Τὸ ἀρχιερατικὸν τοῦ Κυρίου ἀξίωμα περιλαμβάνει πάντα τὰ πολυειδή παθήματα αἵτινα ὑπὲρ ἡμῶν ὑπέστη ὁ Κύριος ἐνανθρωπίας ἀπὸ τῆς Βηθλεὲμ μέχρι τῶν ἰδίων ἰδίων δὲ κατ' ἐξοχὴν τὸν σταυρικὸν θάνατον, ὃν ὑπέστη ἐν Γολγοθᾷ ἀντὶ τῶν ἁμαρτιῶν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

»Τὸ προφητικὸν ἀξίωμα τοῦ Κυρίου ἀναφέρεται εἰς τὴν θεῖαν ἀλήθειαν ἣν ἐδίδαξεν ὁ Σωτὴρ ἀποκαλύψας καὶ ἔργῳ ἐπιβεβαιώσας τὴν ὑψίστην καὶ τελειοτάτην διδασκαλίαν περὶ τῶν θεῶν καὶ περὶ τοῦ ἡθικοῦ νόμου.

»Τὸ βασιλικὸν αὐτοῦ ἀξίωμα ἀσκεῖ ὁ Σωτὴρ ἄρχων καὶ κυβερνῶν τὸ βασιλεῖον τῆς χάριτος τὴν Ἐκκλησίαν ἣν ἰδρύσας ἐπὶ γῆς θὰ τελειώσῃ ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ».

«Δογματικὴ»

Χ. Ἀνδρουτσου

ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Ἡ ἀναστάσις τοῦ κυρίου

Εἰ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται
 ματαία ἡ πίστις ἡμῶν.
 α' Κορ. 15, 20

Τὸ θαῦμα τῶν θαυμάτων τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἀποτελεῖ ἰσχυροτάτην ἀπόδειξιν τῆς Θείας τοῦ ἀποστολῆς καὶ τὸν ἀπορογωνιστὴν στήλον τοῦ μεγαλοπρεποῦς οἰκοδομήματος τῆς ἀποκεκαλυμμένης θρησκείας τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἄνευ τοῦ υπερφυσικοῦ τούτου γεγονότος ὁ χριστιανισμὸς ἀπογυμνώνεται, καὶ ἡ Θεότης τοῦ Λυτρωτοῦ πλήττεται καιρίως ὑπὸ τῆς ἀρνήσεως καὶ τῆς ἀπιστίας. Δι' αὐτὸ ἀνέκαθεν ἡ αἵρεσις, ἡ εἰδωλολατρεία, ἡ ἀρνησις καὶ ἡ ἀθεΐα, προσεπάθησαν πάσαις δυνάμεσιν, νὰ ἀμφισβητήσουν τὴν ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου διὰ νὰ πλῆξουν ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς τὴν μόνην ἀποκεκαλυμμένην θρησκείαν, τὸν Χριστιανισμόν.

Τινὲς τῶν ἀρνητῶν διὰ νὰ ἐξηγήσουν τὴν ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου καὶ τὰς πολλαπλὰς ἐμφανίσεις του εἰς τοὺς μαθητάς του, μετὰ τὴν σταύρωσιν, ἰσχυρίσθησαν ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, καταβιβασθεὶς δὲ εἰς κατάστασιν λιποθυμίας ἐντὸς τοῦ δροσεροῦ τάφου ἀνέλαβε τὰς αἰσθήσεις του καὶ ἡ ἐπανεμφάνισις του ἐπροκάλεσε τὴν ἐντύπωσιν τῆς ἀναστάσεως. Τὸ ὅτι ὁμοῦς ὁ Κύριος ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, διακοπέντος προσκαίρω τοῦ συνδέσμου ψυχῆς καὶ σώματος, ἀποδεικνύεται πολλαπλῶς ἀπὸ τῆς Εὐαγγελικῆς μαρτυρίας. «Ὁ Ἰησοῦς κράξας φωνῇ μεγάλῃ ἀφῆκε τὸ πνεῦμα» (Ματθ. 27,50) «Καὶ φωνήσας φωνῇ μεγάλῃ ὁ Ἰησοῦς εἶπε· Πάτερ εἰς χεῖρας παρατίθεμαι τὸ πνεῦμα μου». (Λουκᾶς 23,46).

«Ὁ δὲ Ἰωάννης ἐπιμαρτυρεῖ. «Ὁ Ἰησοῦς εἶπε τετέλειται καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν παρέδωκε τὸ πνεῦμα». Ἡ ὁμολογία δὲ τοῦ Κεντυριῶνου πρὸς τὸν Πιλάτον ὅτι «πάσαι ἀπέθανε» ἡ νύξις τῆς πλευρᾶς Αὐτοῦ διὰ τῆς λόγχης ὑπὸ στρατιώτου τῆς φρουρᾶς καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι οὐ κατέαξαν τὰ σκέλη Αὐτοῦ «εἰδότες Αὐτὸν τεθνηκότητα», θέτουν ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας τὸ Θάνατον ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου. Πᾶσα δὲ ἡ Γραφὴ πληροῦται ὑπὸ τοῦ γεγονότος αὐτοῦ, τοῦ ἀτιμωτικοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ. Σύμπασα δὲ ἡ παράδοσις καὶ ἡ Ἐκκλησία δέχεται ὅτι ὁ Κύριος διὰ τῆς θυσίας του ἔσωσε τὸ ἀνθρωπίνον γένος «γινόμενος ὑπὸ τὸν νόμον τοῦ θανάτου, θά αὐτοῦ δὲ Σταυροῦ».

Συνεπῶς ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια τοῦ θανάτου τοῦ Κυρίου ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ὡς ὁ ἴδιος προεῖπεν ἐπανελημμένως ἐδραιούται με ἀκαταμάχητα ἐπιχειρήματα ἐπὶ γεγονότων ἀδιασείστων.

Ἐξ Ἰσου ἄρθονοι καὶ ἀναμφίβολοι εἶναι αἱ μαρτυρίαι τῶν Εὐαγγελίων περὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου καὶ τῶν πολλῶν Του ἐμφανίσεων μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἀναλήψεως Του εἰς τοὺς Οὐρανούς. Ἡ ἀκριβὴς δὲ καὶ εὐσυνείδητος ἐξιστόρησις τοῦ γεγονότος τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῶν ἐμφανίσεων Του, κατοχυροῦται ἐκτὸς τῶν ὑπολοίπων ἐπιχειρημάτων ὑπὲρ τῆς ἀξιοπιστίας τῶν Εὐαγγελιστῶν, καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ταῦτα (τὰ Εὐαγγέλια) ἐκυκλοφόρη-

σαν ὅτε ἀκόμη ἔζη ὁ περιγυρὸς ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐκινήθη, ἔδρασε καὶ ἐσταυρώθη ὁ Κύριος.

Τὰ εὐαγγέλια ἀναφέρουν ὅτι ὁ Κύριος ἐνεφανίσθη πολλὰς φορὰς εἰς τοὺς μαθητὰς του (ἐνδεκα τὸν ἀριθμὸν) καὶ κατέστησε ἡλίου φαινοτέραν τὴν Ἀνάστασιν Του ἀκόμη καὶ εἰς τὸν δύσπιστον Θωμᾶν. Διότι μόνον τοιουτοιοτρόπως ἐξηγεῖται ἡ πίστις μεθ' ἧς οἱ Ἀπόστολοι ἐξῆλθον ἀνὰ τὰ ἔθνη εὐαγγελιζόμενοι αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ὑπερφυσικὴν ἀλήθειαν.

Τὴν ἀλήθειαν τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου τὴν ὁποίαν ἐπεσφράγισαν διὰ τοῦ ἰδίου τῶν αἵματος. Ἀπαξάπαντες οἱ Ἀπόστολοι ἀπὸ τοῦ κορυφαίου αὐτῶν Πέτρου μέχρι καὶ τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν Σαύλου τοῦ μετέπειτα Παύλου γίνονται διαπύρσιοι κήρυκες τῆς ἀναστάσεως τοῦ θεανθρώπου Ἰησοῦ, ὅστις «ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν ἀπαρχὴ τῶν κοιμημένων ἐγένετο» Διότι ἄνευ αὐτοῦ τοῦ ὑπερφυσικοῦ γεγονότος, τοῦ μεγαλειότερου θαύματος, τοῦ θαύματος τῶν θαυμάτων, δὲν ὑπάρχει θεία ἀποκάλυψις, ἀλήθεια ἐν τῷ χριστιανισμῷ καὶ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπινου γένους. «Εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, ματαίᾳ ἡ πίστις ὑμῶν».

Ἦτο ἀδύνατον λοιπὸν νὰ γίνῃ πιστευτὸν τὸ κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων περὶ ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἐν τῇ Ἱερουσαλὴμ, ἐὰν δὲν εἶχε προηγηθῇ αὐτῇ αὐτῇ ἡ ἀνάστασις, καὶ τελείως ἀνεξήγητον τὸ γεγονὸς τῆς προσελεύσεως τριῶν χιλιάδων ψυχῶν κατὰ τὸ πρῶτον κήρυγμα. Τὰ θαύματα δὲ εἶναι οἱ Ἀπόστολοι ἐτέλουν ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἀναστάντος ἀποδεικνύον, ἐπαρκῶς τὴν ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος. Ἡ πίστις δὲ τῶν πρῶτων χριστιανῶν, ἡ ἐξόπλις τῆς νέας θρησκείας μετὰ καταπληκτικὴν διὰ τοὺς καιροὺς ἐκείνους ταχύτητα, καὶ ἡ δύναμις μεθ' ἧς ἐβάδιζον πρὸς τὸ μαρτύριον, ὑποδηλοῦν τὸ ἀκλόνητον βάθρον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐστήριζον τὴν πίστιν τῶν οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ καὶ τὸ ὁποῖον εἶναι ὁ βίος, τὰ θαύματα, ἡ σταύρωσις καὶ ἡ ἀνάστασις τοῦ Λυτρωτοῦ.

Ὁμολήσαμεν καὶ ἀνωτέρω διὰ τὴν ἀξιοπιστίαν τῶν μαρτύρων τῆς Ἀναστάσεως ἀξιοπιστίαν ἣν δὲν ἡμφεσβήτησε κανεὶς μέχρι σήμερον ἀγνητῆς στοιχειωδῶς ἰσορροπημένος. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ οὐδέποτε ἐψεύσθησαν ἢ περιέπεσαν εἰς ἄλλοπροσάλλους πράξεις, ἐθεμελίωσαν δὲ τὴν πίστιν τῶν ἀφ' οὗ προηγουμένως ἐγένοντο κοινωνοὶ τῶν ὑπερφυσίων θαυμάτων τοῦ Κυρίου.

Ἀκόμη καὶ αἱ διαφοραὶ εἰς τὴν ἐξιστόρησιν τοῦ θείου βίου καὶ δράματος ἀποδεικνύουν θαυμασίως τὴν ἀνεξαρτησίαν μεταξύ των, τὴν ἑλλειψιν πάσης προσυνηνοήσεως καὶ ἐπομένως τὴν ἀλήθειαν αὐτῶν.

Ἡ ἀγνητοὶ καὶ ἡ ἀπιστία ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων προσεπάθησαν νὰ ἀμφισβητήσουν τὴν ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος διὰ νὰ ἐκτοπίσουν κατόπιν τὴν Ἐκκλησίαν ὁλόκληρον καὶ τὴν Χριστολογικὴν καὶ Σωτηριολογικὴν τῆς διδασκαλίαν.

Καὶ οἱ μὲν ἀγνοοῦνται ἀπῆλθον ὁριστικῶς χωρὶς νὰ ἀπομείνῃ οὐδὲ τὸ ὄνομα των εἰς τὴν μνήμην τῶν ἀνθρώπων. (τίς ἐνθυμεῖται σήμερον τὰ ὀνόματα τοῦ Κέλσου, τοῦ Ἰουλιανοῦ, τοῦ Ρεϊμάρου, τοῦ Σιτρᾶου, τοῦ Ρενάν;). Ὁ θεάνθρωπος ὁμῶς Σωτὴρ, ὁ Λυτρωτὴς τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων βασιλεύει εἰς

τὴν ἀλήθειαν τοῦ χριστιανισμοῦ, καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν του, ἣν περιεποιήθη διὰ τοῦ ἰδίου του αἵματος καὶ θὰ βασιλεύῃ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐξ αὐτοῦ καὶ μόνου τοῦ γεγονότος, τῆς θεμελιώσεως καὶ ἐπεκτάσεως τοῦ χριστιανισμοῦ δυνάμεθα νὰ ἀχθώμεν ἀσφαλῶς εἰς τὴν ἀξιοπιστίαν τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Ὁ ἱερός Αὐγουστίνος λέγει τὰ ἑξῆς: «Ἐάν τις νομίζῃ ὅτι ὁ κόσμος ἐπίστευσεν εἰς τοὺς Ἀποστόλους, κηρύττοντας περὶ τῆς ἀναστάσεως καὶ τῆς ἀναλήψεως τοῦ Χριστοῦ, ἄνευ θαύματος, ἀρκεῖ εἰς ἡμᾶς τοῦτο τὸ ἐν καὶ μόνον θαῦμα, ὅτι ὁ Κόσμος σύμπα, ἄνευ θαύματος ἐπίστευσε εἰς τοῦτο».

ΕΣΤΙ ΔΙΚΗΣ ΟΦΘΑΛΜΟΣ...

Ἐφέτος ἐορτάζομεν τὸ τρίτον Πάσχα μέσα εἰς μίαν ἀτμοσφαῖραν δεινῶν καὶ καταδιώξεων. Ἡ Α. Μ. ὁ δ. ὁ γ. συνεχίζεται σταθερός, ἰσοπεδοτικός καὶ ἀδυσώπητος ἐναντίον μας, ἐναντίον ἑνὸς ἀξιοσεβάστου ἀριθμοῦ χριστιανῶν πολιτῶν.

Οἱ ναοὶ μας ἐπτασφράγιστοι τρία ὁλόκληρα ἔτη μὲ τὰ σύμβολα τοῦ διωγμοῦ καὶ τῆς σταυρώσεως ἐπὶ τῶν θυρῶν των, μὲ τὰ ἴδια σύμβολα τῶν ἡλῶν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ μας.

Καὶ γύρω ἀπὸ τοὺς ναοὺς βομβεῖ ἀκαταπαύστως ὁ εὐσεβὴς λαός, ζητῶν τὴν ἐλευθερίαν τῆς προσευχῆς του.

Ἐστράφημεν παντοῦ, ἀπηυθύνθημεν παντοῦ, ἐξωρκίσσαμεν τοὺς πάντας, καὶ ἡ ἀπάντησις ἦτο ἡ σιωπὴ. Μία σιωπὴ τόσο ἐγγλωττιστοῦ ὥστε νὰ προκαλέσῃ τὸν μεγαλειότερον ἴσως θρήνον εἰς χριστιανικὰς ψυχὰς κατὰ τὴν νεωτέραν ἱστορίαν. Ἀόρατοι χεῖρες ἐκίνουν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ κινῶν τὸ χριστιανομάχον αὐτὸ ἔργον. Καὶ ὁ σκοπὸς των εἶναι φανερός. Ἡ ἐξολόθρευσις.

Ἡ παρουσία μας ὡς ὀρθοδόξων Ἑλλήνων μέσα εἰς αὐτὸν τὸν χώρον εἰς τὸν ὁποῖον δροῦν καὶ ὀργιάζουν χιλιάδες παράσιτα θρησκευτικῶν αἱρέσεων τοὺς εἶναι τόσο ἐνοχλητικὴ ὥστε ἀνέλαβον τὸ θεάρεστον ἔργον τῆς ἐξοντώσεώς μας. Ἡ παρηγορία μὲ τὴν ὁποίαν μέχρι σήμερον ὁμιλήσαμεν, ἐδράσαμεν καὶ προεβάλομεν τὴν πίστιν μας εἰς τὴν παράδοσιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἐκίνησε καθ' ἡμῶν τὸ φοβερόν κῶμα τοῦ διωγμοῦ.

Θὰ ἔπρεπε νὰ εἴμεθα Οὐνίται, Χιλιασταί, Μασσῶνοι, Προτεστάνται διὰ νὰ μᾶς σέβονται νὰ μᾶς χρηματοδοτοῦν καὶ νὰ μᾶς ὑποστήρξουν ξένοι.

Ἐδῶ μέσα εἰς αὐτὸν τὸν τόπον εἰς τὸν ὁποῖον ἐκινήθησαν αἱ μεγαλειότεραι ἐκκλησιαστικὴ φυσιογνωμία τῆς Ὁρθοδοξίας, σήμερον μόνον οἱ Ὁρθόδοξοι δὲν ἔχουν θέσιν.

Συντελεῖται δηλ. τὸ μεγαλειότερον ἄγος καὶ ἡ χειροτέρα βεβήλωσις τῆς Ἑλληνοχριστιανικῆς ἱστορίας 20 ὁλοκλήρων αἰώνων.

Ἡμεῖς ὁμῶς μὲ ἀπόλυτον συνείδησιν ὅλων αὐτῶν τῶν στοιχείων, μὲ συνείδησιν τῆς λυσ-

σαλέας ἐξοντωτικῆς προσπάθειας τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, μὲ συνείδησιν τοῦ βαθμοῦ τῆς ἐκλύσεως καὶ τῆς διαφθορᾶς τοῦ αἵματος μας, πορευόμεθα ἀκλόνητοι πρὸς τὴν ἐξοδὸν τῆς λυτρώσεως.

Οἱ ἀδελφοί ποτε κοί ἂν εἶναι αὕτη θὰ εἶναι μιὰ νίκη δι' ἡμᾶς. Διότι, χωρὶς νὰ ἔχομεν διάθεσιν διὰ προφητικὰς ῥήσεις, λέγομεν μὲ βεβαιοτητα, ὅτι τὰ στοιχεῖα ἅτινα σήμερον διαβιβράσκουν τὸν κοινωνικὸν κορμὸν θὰ ἔλθῃ ἡ στιγμή νὰ καταβροχθήσουν καὶ τοὺς διώκτας μας. Οἱ ἴδιοι δηλ. αὐτοὶ οἵτινες ὑποκρίνονται τοὺς ἐκπροσώπους τοῦ Θεοῦ Ἰησοῦ καὶ οἵτινες σήμερον κατευθύνουν τὴν ἐξόντωσιν μας, προετοιμάζουν μὲ τὰ ἔργα τῶν τὴν ἔλευσιν τῆς βασιλείας τοῦ Ἀντιχρίστου.

Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἔχομεν νὰ κάμωμεν μίαν μόνον δήλωσιν: Τίποτε δὲν εἶναι ἱκανὸν νὰ μᾶς κλονίσῃ ἀπὸ τὴν πίστιν μας, ἀπὸ τὴν προσήλωσιν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Ἰησοῦ μας, πολὺ δὲ περισσότερο ἀνὶ λιποταξίαι ὀρισμένων οἵτινες ἐξηλθον ἐξ ἡμῶν ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΝ

Ἀπευθυνόμεθα πρὸς τὴν σεβαστὴν Κυβέρνησιν. Τὴν ἐξορκίζουσι οἱ ἄνθρωποι ποὺ συνδυάζουν ἐπιτυχῶς εἰς τὴν συνείδησιν τῶν τὸν χριστιανισμὸν καὶ τὴν Ἑλλάδα, νὰ στείλῃ τὸ ἄγγελμα τῆς Ἐλευθερίας εἰς τὰς διακομένους δημοκρατίας μας συνειδήσεις.

Τὴν ἐξορκίζει ἡ ἑλληνικὴ τρισέβδοτος ἱστορία τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ φωτός, σύμπας ὁ ἄπλοῦς καὶ τίμιος ἑλληνικὸς λαός, ἀκόμη τὴν ἐξορκίζει καὶ αὕτη αὕτη ἡ ἐθνικὴ διαγωγή καὶ δικαιοκρασία τοῦ Προέδρου Αὐτῆς.

Πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ ἐξαλειφθῇ τὸ στίγμα ποὺ σημαδεύει προβλητικὰ τὸν πολιτισμὸν μας. Πρέπει νὰ ξεπλυθῇ τὸ νεώτερον Κυλώνειον Ἄγος τῆς ἐθνικῆς ἱστορίας: Ὁ διωγμὸς ἐναντίον ἡμῶν.

Ἄς ἀκούσουν καὶ ἡμᾶς. Ἰσως μὲ αὐτὸ νὰ διαπιστώσουν ὅτι τὸ δίκαιον δὲν εὐρίσκεται μὲ τὸ μέρος τῶν συκοφαντῶν μας.

Αὐτοὶ μονοπωλοῦν τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἐλευθερίαν, ὡς ἐὰν ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς διέμενεν καὶ ἡγάπα μόνον τοὺς τροφίμους τῆς ὁδοῦ Φιλοθέης, ἐνῶ αἱ χιλιάδες, αἱ δεκάδες χιλιάδων ἀγνῶν χριστιανῶν, ἦτο ἀπόκληρα τέκνα Του. Αὐτοὶ σκοπῶν καὶ συκοφαντικῶς μᾶς κηλιδώνουν μὲ τὸν ῥιπον ξένων ἀμαρτημάτων (τὸ ὅτι εἶναι ξένα τὸ γνωρίζουν πολλοὶ καλὰ) ὡς ἐὰν οἱ κόλποι τῶν ἰδικῶν τῶν Μονῶν ἦτο εὐώδεις. λειμῶνες τῆς ἀγνότητος τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἀκτημοσύνης.

Κανεὶς χρυσοποικίλος μανδύας δὲν σκεπάζει τὸ ἔγκλημα ποὺ συντελεῖται εἰς βάρος μας, καὶ τίποτε δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ φιμώσῃ τὴν φωνὴν τῆς δικαιοσύνης.

Ἡ σεβαστὴ Κυβέρνησις πρέπει νὰ τὸ ἀντιληφθῇ. Τὴν ἐξωθοῦν εἰς μίαν ἀπαισίαν πράξιν ἀνελευθερίας καὶ βαρβαρισμοῦ.

Ἄν ἐπανεξετάσῃ τὸ ζήτημα καὶ ἀπορρίψῃ τοὺς ἐξωτερικοὺς σκληροὺς φλοιοὺς μὲ τοὺς ὁποίους τὸ ἔχουν περιβάλλει (πράξεις 45 κλπ.) διὰ νὰ εὕρῃ εἰς τὸ βάθος τὴν οὐσίαν του, θὰ ἀντιληφθῇ ὅτι ὁ συνεχιζόμενος εἰς βάρος μας διωγμὸς δὲν εἶναι παρὰ μίαν πρωτοφανῆς εἰς τὴν ἱστορίαν περίπτωσιν σκευωρίας καὶ ὁμαδικῆς πλάνης.

Ἡ ἀποκατάστασις λοιπὸν τῆς ὁμαλῆς λειτουργίας τῶν ναῶν μας εἶναι πράξις ὑψίστης δικαιοσύνης, καὶ ἐπιτακτικὸν καθήκον ἀμέσου ἱκανοποιήσεως.

Κάθε ἡμέρα ποὺ παρέρχεται μὲ τὸ καθεστὼς τῆς διώξεως καὶ τοῦ τρόμου μᾶς φέρει ὀλοταχῶς ὀπίσω εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν μεγάλων διωγμῶν τῆς χριστιανωσύνης ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν.

Τότε εἰς τὰ Ρωμαϊκὰ Αἰοικητήρια ὑπῆρχον δύο πλάκαι εἰς τὴν μίαν τῶν ὁποίων ἀνεγράφοντο αἱ Religio Licitas (ἐπιτρεπόμεναι θεοσκεΐαι) καὶ εἰς ἑτέραν αἱ Religio Illicitas (ἀπηγορευμέναι θεοσκεΐαι). Βάσει αὐτῶν τῶν Κριτηρίων ἐγένετο καὶ ἡ μεταχείρισις τῶν συλλαμβανόμενων Ἰερῶν Χριστιανῶν, καὶ ὁ λόγος ἐδίδετο εἰς τὰ θερία, τὸ μαστήριον ἢ τὸν τροχόν.

Σήμερον κινδυνεύομεν νὰ καταντήσωμεν εἰς αὐτὸ τὸ στάδιον. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι εἰς τὴν πλάκην τῶν ἐπιτρεπομένων θεοσκεΐων ἀναγράφονται πᾶσαι αἱ κακοδοξίαι καὶ αἱ αἱρέσεις ἀπὸ τοὺς ἑδαγγελικοὺς, τοὺς προτεσιάντας τοὺς Οὐνίτας καὶ τοὺς Μωαμεθανούς, μέχρι τῶν Μασσῶνων καὶ τῶν Χιλιαστῶν, ἐνῶ εἰς τὴν ἑτέραν τῶν ἀπαγορευμένων θεοσκεΐων εἶναι μόνον ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανισμός, οἱ Παλαισημερολογίται.

Πιστεύομεν, σεβαστὴ Κυβέρνησις, ὅτι εἶναι μεγάλο ἔργον ἡ ἀποτίναξις τῆς ἐπιρροῆς τῆς ἐπισήμου ἐκκλησίας καὶ ἡ ἀνάληψις πρωτοβουλίας διὰ τὴν σοφὴν λύσιν τοῦ ζητήματός μας. Πιστεύομεν ὅμως ὅτι ἡ ὑπηρεσία πρὸς τὴν δικαιοσύνην εἶναι μεγαλειτέρα καὶ τὸ ἦθος τῶν ἡμετέρων ἀναστημάτων δὲν ἔρπει εἰς τοὺς πόδας τῶν συκοφαντῶν μας, ἀλλὰ μεταωρίζεται εἰς τὰ ὕψη τῆς ἐλευθερίας.

Ἄς παύσῃ πᾶς ὁ ταπεινὸς θύρῳβος γύρω ἀπὸ τὸ ζήτημα αὐτὸ καὶ ἄς ἀντιμετωπισθῇ ὡς ἐν ἐθνικόν, καὶ ἐπεὶ γον προβλημα. Διὰ νὰ ἐνωθῇ ἡ ταραχθεῖσα καὶ βασανισθεῖσα συνείδησις ἑκατοντάδων χιλιάδων Ἑλλήνων πολιτῶν διὰ νὰ βοηθῇσωμεν ὅλοι εἰς τὸν ἡθικὸν καὶ χριστιανικὸν ἐπανεξοπλισμὸν τὸν ὁποῖον ἡ χώρα μας περιμένει ὡς ἄνδρος γῆ.

Ἡμεῖς, σεβαστὴ Κυβέρνησις, ἐξακολουθῶμεν νὰ προσβλέπωμεν πρὸς ἡμᾶς μὲ πίστιν, μὲ ἀφοσίωσιν, καὶ νὰ πιστεύωμεν ὅτι μεταξὺ τῶν μεγαλοφυῶν λύσεων αἱ ὁποῖαι δίδονται εἰς τὰ προβλήματα τῆς ἐθνικῆς ζωῆς, θὰ εἶναι καὶ ἡ ἀπόδοσις τῶν ἐλευθεριῶν μας.

Δικαιοσύνη καὶ Ἐλευθερία βαδίζουν μαζί, εἶπεν κάποιος σοφός.

Ἐμβάσματα Συνδρόμων

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Πάτριον Πανάρετον Πετρίδην
Τζώρις 6 — Πλ. Κάνιγγος Ἀθήνας

Η ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΤΩΝ Ο΄

ΕΣΠΕΙΡΑΝ ΘΥΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΘΕΡΙΖΟΥΝ ΚΕΡΑΥΝΟΥΣ

Ὡς γνωστὸν γύρω ἀπὸ τὸ πρόβλημα τῆς Θεοπνευστίας τῆς μεταφράσεως τῶν Ο΄ τοῦ κειμένου τῆς Π. Δ. ἐγένοντο εἰς τὸ παρελθὸν ἀτελείωτοι συζητήσεις προκληθεῖσαι κυρίως ὑπὸ τῶν Ραββίνων οἱ ὅποιοι προσεπάθησαν ἀνέκαθεν νὰ πλαστογραφήσουν τὰ προφητικά χωρία τοῦ Θεοῦ Κειμένου τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὸν Μεσσίαν. Ἡ συζήτης ἐντείνεται εἰς βαθμὸν, ἀπὸ τὸν λόγον ὅτι τὰ σωζόμενα ἑβραϊκὰ κείμενα τῆς Π. Δ. τοῦ μασσοριτικοῦ δηλ. κειμένου ἀνήρχοντο τὸ πολὺ εἰς τὸν 3ον αἰῶνα π. χ. καὶ εἰς τὴν μακαβαϊκὴν ἐποχὴν, ὅτε ἡλλοιωθῇ σημαντικῶς ἡ μορφή των διὰ τοῦ φωνηεντισμοῦ των, τὰ δὲ σωζόμενα χειρογرافὰ εἶναι πολὺ μεταγενέστερα καὶ συνεπὸς ὀλιγώτερον ἀξιόπιστα ἀπὸ τοὺς κώδικας τῶν Ο΄.

Ἐπαλήθευσιν τῶν χριστιανῶν ἐρμηνευτῶν ἀποτελεῖ ἡ νέα ἀνακάλυψις τῶν χειρογράφων τοῦ ἑβραϊκοῦ κειμένου τῆς Π. Δ. εἰς σπήλαιον τῆς Ἰουδαίας, κατὰ τὴν πρόχειρον ἐρμηνείαν τῶν ὁποίων εἰπτεται πολὺ φῶς εἰς τὰ προβλήματα τῆς ἐρμηνείας τῆς Π. Δ.

Κατωτέρω ἀναδημοσιεύμεν ἀπόσπασμα σχετικὸν μὲ τὸ ἱστορικὸν τῆς εὐρέσεως τῶν ἀρχαίων ἑβραϊκῶν χειρογράφων:

Ἀπεκαλύφθη ἐσχάτως ὅτι τὰ πρωτότυπα τῶν ἀρχαίων ἑβραϊκῶν καὶ ἀραβικῶν χειρογράφων ποὺ εὐρέθησαν ἀπὸ Βεδουίνους εἰς ἓνα σπήλαιον παρὰ τὸ Κιρμπέτ Κουμπράν, εἰς τὴν ἐρμιν τῆς Ἰουδαίας τὸ 1947 καὶ τὰ ὁποῖα εἶναι γνωστὰ ὡς περγαμνὰ τῆς Νεκρᾶς Θαλάσσης, ἀποτελοῦν πιθανῶς τὸ μικρότερον μόνον μέρος ἀπὸ ὅσα βῆνευρέθησαν μέχρι σήμερον εἰς τὰ σπήλαια τῆς ἐρμιν τῆς αὐτῆς περιοχῆς.

Τὰ πλέον ἐνδιαφέροντα εὐρήματα εἶναι πιθανῶς ἐκεῖνα ποὺ ἦλθαν εἰς φῶς τὸν περασμένον Σεπτέμβριον, δυστυχῶς καὶ πάλιν ἀπὸ Βεδουίνων, εἰς ἓνα ἄλλο σπήλαιον παρὰ τὸ Κιρμπέτ Κουμπράν, ὅπου φαίνεται ὅτι ὑπῆρχεν ἓνα μοναστήρι τῆς αἰρέσεως τῶν Ἑσσαίων, ἀρχαίων 66—70 π. Χ. Τὸ σπήλαιον αὐτό, γνωστὸν ὡς σπήλαιον 5, δὲν περιεῖχε προφανῶς ὁλοκλήρους περγαμνὰς ὡς τὸ σπήλαιον 1. ἀλλὰ ἀποκόμματα τούτων τόσο πολλὰ καὶ τοιαύτης μορφῆς, ὥστε ὁ πατὴρ ντὲ Βώ διευθυντὴς τῆς Γαλλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς τῆς Ἱερουσαλὴμ τὰ περιγράφει ὡς ἀκόμη περισσότερον ἐνδιαφέροντα ἀπὸ τὰς περγαμνὰς τοῦ σπηλαίου 1, αἵτινες ἔχουν ἤδη εὐρῶς περιγραφῇ, ἂν καὶ δὲν ἐδημοσιεύθησαν ἀκόμη ἐξ ὁλοκληροῦ.

Εἰς τὸ ὑπόμνημά του δημοσιευθὲν εἰς τῆς πρώτης ἐκδοσίν τοῦ 1953 τῆς «Βιβλικῆς Ἐπιθεωρήσεως», ὁ πατὴρ ντὲ Βώ ἀναφέρει ὅτι τὴν ἐποχὴν ποὺ τὸ ἔγραψε (περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος ἔτους) δὲν εἶχε καταστή δύνατον νὰ γίνῃ ἀπογραφή τῶν εὐρημάτων τοῦ σπηλαίου 5. Τοῦτο δὲ ἀφ' ἑνὸς λόγῳ τῆς ἀφθονίας καὶ τῆς ποικιλίας τῶν εὐρημάτων ποὺ ἀνήκουν ἤδη εἰς τὸ Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον τῆς Παλαιστίνης (Ἰορδανία) καὶ ἀφ' ἑτέρου διότι ἐγένοντο ἀκόμη διαπραγματεύσεις διὰ τὴν ἀπόκτησιν ὧσιν εὐρίσκοντο εἰς χεῖρας Βεδουίνων.

Ἡμπορεῖ, πάντως, νὰ λεχθῇ ὅτι τὰ εὐρήματα τοῦ σπηλαίου 5 περιλαμβάνουν ἀποσπάσματα ἐκ τῶν ἀρχαίων ἑβραϊκῶν χειρογράφων πολλῶν βιβλίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, συμπεριλαμβανομένων τῆς ἑβραϊκῆς καὶ τῆς ἀρμαϊκῆς ἀποδόσεως τοῦ βιβλίου τοῦ Τοβία (γνωστοῦ μέχρι σήμερον μόνον εἰς τὴν ἑλληνικὴν), ὡς καὶ τμήματα ἄλλων ἀγνώστων μέχρι σήμερον ἔργων, γραφέντων πιθανῶς ἀπὸ μέλη τῆς αἰρέσεως τῶν Ἑσσαίων.

Τὸ ζήτημα τῆς περιφορᾶς τῶν ἐπιταφίων τῆς Αἰτωλοακαρνανίας ἔχει δημιουργήσῃ σοβαρὰν περιπλοκὴν εἰς τὴν ἐκείσε Μητροπόλιν. Ἐχει ξεπεράσει ἀκολούθως τὰ ὅρια τῆς ἐπαρχίας, ἔγινε ἀντικείμενον σχολίων καὶ εἰρωνικῶν ἀκόμη δημοσιευμάτων εἰς τὸν τύπον ὁλοκληροῦ τῆς χώρας. Ὁ Μητροπολίτης ἐβάλλει νευρώδεις κραυγὰς, ὁ λαὸς ἀνταπαντᾷ μὲ γόους καὶ ἀπειλὰς καὶ ὁ σάλος δημιουργεῖ κλίμα ὅλως ξένον πρὸς τὴν ἱερότητα τῆς ἐβδομάδος τῶν παθῶν.

Δὲν λαμβάνομεν θέσιν εἰς τὰς ἀπειλουμένας ὁδομαχίας διότι ἔχομεν ἰδικὰς μας φροντίδας. Ἀπλῶς ἐνθυμούμεθα καὶ συνδυάζομεν τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο μὲ τὸν καρνάβαλον τῶν Πατρῶν καὶ τὰς ἀπεγνωσμένας προσπάθειάς τοῦ Μητροπολίτου νὰ σταματήσῃ τὸ εἰδωλολατρικὸν ὄργιον μεσοῦντος τοῦ 20οῦ αἰῶνος. Ἀὐτὰ τὰ χαρακτηριστικὰ γεγονότα τὰ ὁποῖα ἔξεργάγησαν θεωρητικῶς εἰς τὴν θρησκευτικὴν ζωὴν τοῦ τόπου προερχόμενα ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας, ὑπογραμμίζουν τὴν ἀγεφύρωτον ἀπόστασιν τῶν εκπροσώπων τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ψυχισμοῦ τοῦ λαοῦ.

Ἀπεδείχθη πλέον ὅτι οἱ θρησκευτικοὶ αὐτοὶ ἐγκάθετοι βαθμοῦχοι καὶ ραβδούχοι τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας εἶναι ξένοι, παντάξενοι πρὸς τὰς λαϊκὰς μάζας.

Τώρα ὅμως ἡ βόμβα τῆς ἀσυμφωνίας ξέσπασε καὶ ἡ συμβατικὴ συγκόλλησις ἡγεσίας θρησκευτικῆς καὶ πληρώματος συνετρίβη ἀνεπανορθώτως.

Ἡ σημασία τῶν γεγονότων αὐτῶν δὲν μπορεῖ νὰ παρερμηνευθῇ καὶ ἡ ψυχρολουσία τὴν ὁποῖαν ἐδέχθησαν οἱ μεγαλοσχήμενες Μητροπολῖται εἶναι ἄνευ προηγουμένου.

Νεκρολογία

Ὅλως ἀπροόπτως ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Μεγάλης τεσσαρακοστῆς ὁ πιστὸς ἀδελφὸς καὶ κλητὴρ τῶν Γεωργίων τῆς Ι. Σ. Νικητόπουλος Γεωργ.

Ὁ θάνατός του συνεπεία διςτυχήματος συγκοινωνιακοῦ διακόψας τὸν πρόσκαιρον ἐπὶ τῆς γῆς βίον του τὸν ἔφερεν εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Οὐρανίου Βασιλέως.

Υπῆρξεν ὁμολογουμένως πιστὸς χριστιανὸς ἐπὶ πόδειγμα ἐγκοσμίου ἀσκητοῦ καὶ ἀφοσιωμένος εἰς τὸν Ἰ. Ἀγῶνα. Εἰς τὴν τελευταίαν του κατοικίαν τὸν ἐσυνώδευσαν αἱ εὐχαὶ τοῦ Πανιερωτάτου Ἀγίου Πνεύματος ἡμῶν καὶ μέχρι τοῦ τάφου του ὁ Αἰδεσ. Ἱερεὺς Κ. Παπαντωνίου. Ἡ περίπτωσις αὕτη ἀποτελεῖ ὁμολογουμένως μίαν εὐτυχὴ ἐξαίρεσιν εἰς τὰς ἄνευ συνοδείας ἱερέων ταφὰς τῶν θνησκόντων εἰς αὐτοὺς τοὺς χαλεποὺς καιροὺς ἀδελφῶν.

Ἐῴθε ὁ Πανάγαθος νὰ τὸν ἀνταμείψῃ διὰ τῆς ψυχικῆς ἀναπαύσεως.

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092)1938

Διευθυντής: Ἀγγελος Ἀντωνόπουλος

Τύπος 6. (πλ. Κάνιγγος) — Ἀθήναι

Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Γεώργιος Σερμπίνης

Θεματομλέας 33 — Ἀθήναι

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Κατόπιν καταγγελίας, ὅτι χοιστιανοὶ τινὲς ἐτοιμάζον δημοσίας ἀποδοκιμασίας εἰς τοὺς ἀποχωρήσαντας δύο ἐπισκόπους, προβαίνουμε εἰς τὴν δήλωσιν ὅτι τοιαῦται πράξεις ὅλως ξένα πρὸς τὸ Χριστιανικὸν πνεῦμα καὶ τὴν ἐλευθερίαν ἐκάστου περὶ παραμονῆς τοῦ ἡ μὴ εἰς τὸν ἱ. Ἀγῶνα, οὐ μόνον προδίδουν ἐλευθερίαν πνεύματος Χριστιανικῆς ἀνοχῆς ἀλλὰ καὶ ζημιοῦν τὰ μέγιστα τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἱ. Ἀγῶνος.

Διὰ ταῦτα ἀπαγορεύομεν τοῦ λοιποῦ ἐνεργείας τοιούτου εἵδους ἀντιτιθεμένων εἰς τὴν ἡμετέραν ἰδεολογίαν καὶ συνιστῶμεν πειθαρχίαν εἰς τὴν ὑπεύθυνον ἀρχὴν τοῦ ἱ. Ἀγῶνος πρὸς τὸ συμφέρον τῆς κοινῆς ὑποθέσεως.

† Ὁ Πρ. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΤΙ ΘΑ ΚΑΜΩΜΕΝ

Πολλοὶ διερωτῶνται πὺ δὴ γοιόμεθα μετὰ ἀπὸ τὰ τελευταία γεγονότα τὰ ὁποῖα ὡς πιστεύουν θὰ ἔχουν ἀποφασιστικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς πορείας τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, καὶ ποῖα θὰ εἶναι ἡ τροπὴ τῶν νέων καιρῶν. Κατ' ἀρχὴν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι πιστεύουν ὅτι ἔγιναν τόσον μεγάλα γεγονότα ἀλλοιοῦντα τὴν πορείαν ὁλοκλήρου τῆς ὑποθέσεώς μας, ὑπερτιμῶν κατὰ τὸ ὅποιον δὲν ὑπερβαίνει τὰ στενά ὅρια τῆς τύχης μερικῶν προσώπων.

Δὲν εἶναι αἱ ἀποχωρήσεις τῶν ἐπισκόπων αὐταὶ αἱ ὁποῖαι βαρύνουν καὶ ἀνατρέπουν τὴν ἰσορροπίαν τῶν δυνάμεων, ἀφοῦ ποτὲ δὲν ἐξηρτήθη ὁ ἀγὼν ἀπὸ αὐτοῦς, ἀλλὰ κατὰ ἄλλο τὸ ὅποιον, ὡς πιστεύουν θὰ ἐπιδράσῃ διαβρωτικῶς ἐπὶ τῆς ἀντοχῆς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος. Τὸ ἄλλο αὐτὸ εἶναι ἡ θανάσιμος στασιμότης τοῦ ζητήματός μας, ἡ ἀποτελεσμάτως, καὶ ἡ ἀσφικτικὴ πίεσις, ἡ ὁποία ἐξασκεῖται μετ' ἐκκλησιαστικῆς, θὰ ἔλεγα μεθοδικότητος ἐπὶ τῶν ψυχῶν μας καὶ ἡ ὁποία ὅμως ἀντιμετωπίζει τὴν συγκροτημένην ἀμυναν τοῦ λαοῦ.

Ὅσοι ἔχουν ἀναλάβει τὸ «θεῖστον» αὐτὸ ἔργον τῆς ἐξοντώσεώς μας γνωρίζουν πολὺ καλὰ ὅτι δὲν πρόκειται νὰ ἐπιτύχουν πολλὰ ὠφέλη μετὰ τὰς δελεαστικὰς προτάσεις καὶ τὰ ἀργῶνα τῆς προδοσίας. ἔχουν θέσει λοιπὸν εἰς ἐφαρμογὴν τὴν καταπιεστικὴν μηχανήν, τὸν ὁδοστρωτήρα τοῦ διωγμοῦ διὰ νὰ συντρίβουν δυναμικῶς πλέον κάθε ἀντίστασιν τῶν ἀνθρώπων τῆς παραδόσεως καὶ νὰ τοὺς ρίψουν καὶ αὐτοὺς εἰς τὴν δίνην καὶ τὴν κραιπλήν τῆς ἀσεβείας, εἰς τὴν «κρεατομηχανήν» ὅπως λέγεται τοῦ Σατανᾶ.

Ἔτσι εἴτε τὸ ἐπιθυμοῦμεν εἴτε ὄχι, εὐρισκόμεθα εἰς τὸ κέντρον ἑνὸς φλεγόμενου πεδίου μάχης, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπάρχουν κάθε κατηγορίας θύματα, οἱ λιποτάττει οἱ τραυματῆται καὶ οἱ γενναῖοι μαχηταί. Ὁ λόγος γίνεται μόνον διὰ τοὺς τελευταίους. Οἱ μικροψυχοὶ ἐκ τῶν ἱερέων, ἐκεῖνοι οἵτινες τυχαίως εὐρέθησαν μεταξὺ τῶν προεχωρημένων γραμμῶν τῶν μαχητῶν τῆς Ὁρθοδοξίας καλὰ θὰ κάμουν νὰ ἀναγνωρίσουν τὴν ἀδυναμίαν των νὰ γωνισθῶσι, εἰς ἕναν ἀκῶνα τραχὺ καὶ ἀδυσώπητο. Αὐτὸ καὶ διὰ τὸ ἰδικόν τους καλὸ, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ καλὸ τῶν πρωτοπόρων μαχητῶν οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀνάγκην ποιοτικῆς καὶ οὐχὶ ποσοτικῆς δυνάμεως. Ἡ κατηγορία ὅμως τῶν ἀγῶν καὶ γενναίων ἰδεολόγων τῶν ἀφιλοκερδῶν καὶ τιμίων ἀγωνιστῶν τί θὰ κάμῃ εἰς τὴν συνεχιζομένην ἐξουθενωτικὴν τακτικὴν τῶν διωκτῶν μας; Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐρώτημα τὸ ὁποῖον ἀνακύπτει ἀβιάστως εἰς τὰ χεῖλη καὶ τὴν καρδίαν παντὸς χριστιανοῦ ὅστις παρακολουθεῖ μετὰ δέας καὶ συγκροτημένην ἀναπονήν αὐτὴν τὴν τραγικὴν πάλιν τῶν ἀσεβῶν δυνάμεων πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς εὐσεβείας διὰ μέσου τῆς ἱστορίας.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ, μετὰ πλήρη συναισθήσιν τῆς κρισιμότητος αὐτῆς τῆς ἱστορικῆς στιγμῆς, καὶ μετὰ συνείδησιν

ἐν ἐργηγόρσει, ἔχουν δώσει τὴν ἀπάντησιν εἰς τοὺς ἀντιπάλους μας.

Δὲν θὰ προδώσωμεν τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Ἡ παρακαταθήκη τῆς παραδόσεως εἶναι ἱερὰ. Καὶ οἱ ὅμοι μας φέρουν ὑπευθύνως τὴν κληρονομίαν τῆς Ὁρθοδοξίας χωρὶς νὰ ἔχωμεν τὸ δικαίωμα τῆς ἐπιτοῦσως, τῆς συναλλαγῆς ἢ τῆς νοθείας.

ἔχομεν πλήρη συνείδησιν τῶν τεκταινομένων εἰς βάρος μας μέτρων καὶ τῶν χαλκευομένων νέων δεσμῶν, ἀλλὰ καὶ πάλιν σὰς ἀπαντῶμεν ὅτι δὲν θὰ ἀπεμπολήσωμεν θησαυροὺς οἱ ὁποῖοι δὲν μᾶς ἀνήκουν.

Ἡμεῖς θὰ ἀγωνισθῶμεν, ὅσον μᾶς τὸ ἐπιτρέψῃ ὁ Κύριος, μέσα εἰς τὰ περιορισμένα χρονικὰ πλαίσια μᾶς ἀνθρωπίνης ζωῆς, θὰ ἀγωνισθῶμεν διὰ νὰ συγκρατήσωμεν ἀναμμένους τοὺς φανούς τῆς πίστεως, διὰ νὰ ἐπαναφέρωμεν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν δρόμον ὃν ἐχάραξαν οἱ πατέρες, καὶ νὰ τὴν καταστήσωμεν Μίαν, ὡς ὁ ἄρραφος τοῦ Κυρίου Χιτών, Ὁρθόδοξον καὶ Ἀποστολικήν.

Καὶ τότε μετὰ τοῦ ἱεροῦ Συμεῶν θὰ ἐπαναλάβωμεν τὸ «νὺν ἀπολύεις τὸν δούλον σου Δέσποτα».

Ἐκλογὴ νέου Γραμματέως τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Κατόπιν παρατήσεως τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τῆς ΠΘΕΟΚ κ. Κ. Λιανοῦ, ἐξελέγη νέος Γεν. Γραμματεὺς κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου ληφθείσης πλειψηφεί, ὁ κ. Δ. Κυριακόπουλος.

Ἀλλοπρόσαλλος τακτικὴ τῆς ἐπιστήμου Ἐκκλησίας

Ἡ καινοτόμος Ἐκκλησία διὰ τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος εἰς τοὺς δύο ἀποχωρήσαντας ἐπισκόπους καὶ τῆς δελεαστικῆς προτάσεως εἰς τοὺς Ἀρχιεπισκόπους μας καὶ ἱερεῖς μας περὶ πλήρους ἀποκαταστάσεώς των, περιπίπτει εἰς μίαν τρομερὰν ἀντίφασιν ἣτις δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνεταί προκειμένου περὶ τῶν θείων μυστηρίων ὅπως εἶναι ἡ χειροτονία.

Μέχοι χθὲς ἀκόμη ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν προέβη εἰς πολλὰ πλοῦς ἀποσχηματισμούς, ξυρίσματα καὶ διαποικνεύσεις τῶν κληρικῶν μας.

Ἀκόμη καὶ σήμερον διεξάγονται δίκαια ἐπὶ ἀντιποιεῖται ἀρχῆς εἰς τοὺς συλλαμβανομένους νὰ ἱεουργοῦν κληρικούς μας, καὶ γενικῶς πάντοτε ἀντιμετώπισεν αὐτοὺς ὡς λαϊκοὺς. Πότε λοιπὸν οἱ κληρικοί μας εἶναι χειροτονημένοι καὶ πότε εἶναι λαϊκοί;

Δὲν νομίζομεν ὅτι ὁ carachter intelecibilis τῆς χειροτονίας εἶναι σφραγὶς ἀνεξίτηλος μὴ ἐπιτρέπουσα τὰς ἱεροσύλους καὶ βεβήλους πράξεις των εἰς βάρος τοῦ μυστηρίου τῆς ἱεροσύνης; Καὶ ἡμεῖς μὲν ἐξηγοῦμεν ἐπαρκῶς τὴν ἀσέβειαν τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας πρὸς τὰ μυστήρια καὶ τὰς χειροτονίας τῶν κληρικῶν μας. (Χρειάζεται μήπως νὰ καταφύγωμεν εἰς ἀπαριθμῶν τῶν κακοδόξων κατολισθήσεων τὰς ὁποίας καθημερινῶς διαπράττουν;) Μήπως ὅμως ἔχουν νὰ ἀπαντήσουν τίποτε καὶ αὐτοὶ ἔτσι «γὰ τὰ μάτια» ὅπως λέγει καὶ ὁ λαός;